

det var Saar, han led af; men han antager det, da der kun er brugt Omflag. At Børgensen har lidt af Hævelse, Betændelse eller andet Under uden det, som har fulgt af det formeentlige Saar, kan han ikke see af Protocolen, og han „antager“ derfor, at det ikke har været Tilfældet. At det maa have været et Saar, leder ham ogsaa til „at antage“, at Sygdomstilfældet ikke kunde tilskrives hans Arrest. Vi see her, mine Herrer, hvorledes en opløst Mand kan slutte. Han kan ikke see, om det var Saar, Børgensen led af; han antager at det, da der har været brugt Omflag, maa have været et Saar, men derpaa siger han, at han ikke af Protocolen kan see, om Børgensen har lidt af andre Under end dette formeentlige Saar, og han antager derfor, at det ikke har været Tilfældet. Dernæst siger han: Det maa have været et Saar; derfra gaaer han ud — nu er det kommet dertil — og det bringer ham til at antage, at Sygdomstilfældet ikke kan tilskrives hans Arrest. Det er en god logisk Slutning; naar man gennemgaaer det Hele, vil man finde, at der er en ganske overordentlig logisk Sammenhæng deri. Da Dommeren gjorde Rægen bekendt med, at de forskjellige Forklaringer gik ud paa, at Børgensen netop havde lidt af Hævelse og var bleven ophovnet paa hele Kroppen, bemærkede Rægen, at Børgensen ikke er bleven behandlet af ham for noget Saadant, da det ikke er opfrevet. Der tales bestandig om det Opfrevne, og altsaa burde vi vide, hvem der skulde skrive det op. Han anseer det for i høieste Grad usandsynligt, at Børgensen skulde have lidt af disse Under uden at melde sig til Rægen; men dette er jo at opfaste en Tvivl mod Børgernes Forklaringer, der alle kunne hufte, at han havde Hævelse i Venene og Omflag; da det imidlertid ikke er opfrevet, kan Rægen ikke troe derpaa, og han anseer det for i høieste Grad usandsynligt. Den Præst, som den Gang var ansat ved Arresten, har, da han skriftlig er bleven spurgt, sagt, at Børgensen saae lidende ud, saaledes som det sædvanlig er Tilfældet med Personer af „den bedre Klasse“; men hvilken Klasse i Samsundet, hvilken Børgereklasse der er den bedre, staaer der ikke Noget om, og Dommeren har heller ikke nærmere spurgt Præsten derom.

Jeg kommer nu til Lundegaard, den Forbryder, der var indsat i Arresten til Børgensen. Saavidt man kan see, har Dommeren ikke spurgt ret mange af de Bøgere, han har afhørt, om dette Punkt, men Arrestvagtmeesteren siger, da der er Spørgsmaal om, hvorvidt denne Forbryder har været sat sammen med Børgensen, at den ved Arresten førte Protocol ikke indeholder Noget om, at Børgensen har siddet sammen med nogen anden Arrestant. Heller ikke her faae vi at vide, hvem der skal føre Arrestprotocolen, derom har Dommeren aldeles undladt at skaffe Oplysning. Af det Følgende af Arrestvagtmeesterens Forklaring kommer man til at troe, at det var ham selv, som skulde føre denne Protocol; i alt Fald indrømmer han, at han har taget feil; men hvorledes han kan slutte, at Noget har været Tilfældet eller ikke, deraf, at Arrestprotocolen Intet indeholder derom, naar det er ham selv, der skal føre den, er ogsaa et af de svage Punkter, jeg ikke kan forklare. Da han altsaa Intet kunde hufte i denne Henseende, eftersom Arrestprotocolen Intet indeholdt derom, hjalp Forhørsdommeren lidt paa hans Hukommelse. Han siger, at Lundegaard under et Forhør den 6te Mai 1858 har erklæret at have siddet sammen med Børgensen og har forklaret, hvad denne havde meddeelt ham i Arresten, hvorefter Vagtmeesteren ved nøiere at eftertænke dette troer at erindre, at dette ogsaa har været Tilfældet, og at det har været efter vedkommende Dommers Ordre, at de Paagjældende have siddet sammen; dette maa man lægge Mærke til. Da han imidlertid bestemt kan erindre, at Køble ikke har givet ham denne Ordre, maa det have været Nothje; han kan „med Bestemthed“ udse, at han ikke er bleven opfordret til at instruere Lundegaard om at udfritte Børgensen, og at han er uvidende om, at det er paalagt Lundegaard. At Arrestantprotocolen ikke indeholder Noget om, at disse to Arrestanter have siddet sammen, „maa være en fuldstændig Førglemmelse“, eller muligviis er det sagt ham, „at det kun var en interimistisk Foranstaltning for meget kort Tid“, og at derfor Omflytningen ikke er indført i Bøgerne. Der føres en Arrestantprotocol, men der kan dog ikke saadanne Førglemmelser ved dens Fø-